

Snažím se už věci nepodělat

Rozhovor s hercem Markem Cisouským

Je víc než dva měsíce po udílení Cen divadelní kritiky– změnilo se něco ve tvém životě v souvislosti s nimi?

„Nezměnilo se absolutně nic. Snad jen, že dělám více rozhovorů, přijel za mnou třeba pan Mlejnek z Divadelních novin, byl jsem ve vysílání Českého rozhlasu, v Dobrém ránu v České televizi. Jsem jako ten medvěd, co ho vodí a ukazují po trzích (*smích*). A co se týká mě osobně – potkat mě to ve dvaceti, asi by to se mnou zamávalo, dnes už jsem mnohem víc nad věcí.“

A očekával jsi nějakou změnu? Třeba v podobě nabídky práce?

„Nějaké hlodání, že by něco mohlo přijít, se objevilo, to jo. Ale já vlastně nemám žádné zkušenosti. Televizní minimální a s filmem žádné. A do seriálu už bych nešel.“

S cenami ale souvisí i jedno natáčení na podzim...

„Ano, to se Slyšení přesune do studia České televize v Radvanicích, kde se natočí záznam této inscenace. Což mě moc těší, protože to bude opět dělat paní režisérka Wimmerová, která s námi točila už televizní záznam *S nadějí*, i bez ní. Byla to práce, která mě hodně bavila, a myslím, že i ten výsledek dopadl dobře. Ona je totiž velmi citlivá, dokáže převést inscenaci pro televizi tak, aby to nebyla nuda, ale přitom zachovat divadelní tvar.“

Co kolegové, jak cenu vnímají? A nerozčiluje už tvou ženu ten mediální rozruch kolem tebe? Nežárlí?

„Je to tak, všichni mi závidí a hází mi klacky pod nohy (*smích*). Ne, všichni z divadla psali hned smsky, Albert Čuba prý byl úplně nadšený. Ale srandu si ze mě dělat budou, to je jasné. A žena nežárlí, naopak, přeje mi to, jen to nedává najevo. Jela se mnou i na udílení cen, aby mě podpořila.“

Cítíš po získání ceny třeba větší zodpovědnost? Protože mnozí přijdou na představení možná právě díky těm cenám.

„Nebýt těch cen, tak by už možná bylo po derniéře, to je fakt, s oceněními se zvedla nová ohromná vlna zájmu. A zodpovědnost mám pořád stejnou, mám ji před každým představením, i jsem pořád stejně nervózní. Říkal jsem si, že po dvacáté repríze už nebudu, ale jsem furt. Čím jsem starší, tím mám větší zodpovědnost. Zamlada jsem žádnou neměl, bral jsem to levou zadní. Možná se to zlomí na staré roky a budu zase jako to dítě, kterému je vše jedno...“

Dává ti ještě Ivan Krejčí k Eichmannovi nějaké připomínky?

„Jo, *rychleji*. Ale rychleji už to nejde, říkám já. A on: *rychleji a navazovat*.“

Divadlo hrálo Slyšení na několika festivalech, jak inscenaci brali třeba lidé ve Zlíně, v Brně?

„Doma jsme zatím Slyšení nehráli pro školy. A ve Zlíně vedle festivalového publika byli v hledišti i studenti, kteří byli velice pozorní. V obou zmiňovaných městech byly reakce trochu jiné, než doma, lidé se třeba více smáli, reagovali živěji.“

Jedete s touto inscenací i do Berlína – v jakém jazyce budete hrát?

„Je to dvoudenní festival současného českého dramatu v Berlíně s názvem Ein Stück: Tschechien 2016 a hrát budeme česky s titulky – takže si můžeme říkat, co chceme (*smích*).“

Na jedno z představení S nadějí, i bez ní přišla i dcera Josefy Slánské - co když v Berlíně přijde někdo z pamětníků, kdo znal Eichmanna?

„To si až teď uvědomuju, když to říkáš... No může přijít...měl spoustu dětí... Pokud by přišel nějaký pamětník, tak by určitě záleželo na tom, na jaké byl tehdy straně, ale určitě by bylo zajímavé si s ním promluvit. Třeba teď v Brně mě seznámili s paní Erikou Bezdíčkovou, která přežila Osvětim. A tahle pětadesátiletá paní celému divadlu strašně děkovala za úžasné představení. Ptal jsem se jí, zda jí nevadil ten černý humor, a ona, že naopak, že vážné a humorné je v rovnováze. Měl jsem na ni řadu otázek a ne všechny byl čas zodpovědět...“

Nyní zkoušíš v Lidské tragikomedii roli Kantorky, kterou jsi hrál už před třinácti lety – baví tě to znova?

„Nejsem sám, kdo dělá stejnou roli, také moje žena Tereza a Michal Čapka. Vybavují se mi některé obrazy z tehdejší inscenace, ale už si to moc nepamatuju, protože tehdy jsem ještě pil. Přesto bych to teď chtěl dělat trochu jinak a tím mě to pořád baví. Tehdy jsem šel spíš po povrchu, spoustu věcí jsem totiž nechápal. Teď cítím, že bych se mohl dostat i jinam, než jen k řešení formy té role.“

Ve hře je důležitý časový posun, ke kterému tam dojde – bohužel je to v případě hrdinů posun k horšímu. Jak a kam ses posunul ty za třináct let od první inscenace téhle hry?

„U mě je posun k lepšímu (*smích*). Oženil jsem se, přestal jsem pít, narodily se mi dvě krásné dcery, dostal jsem Cenu divadelní kritiky... (*smích*) Změnily se mi životní hodnoty, ale to všechno souvisí s tím mým (ne)pitím. Tehdy to byly pomíjivé věci včetně třeba slávy, dnes je pro mě nejvíc rodina a děti. Divadlo je až za nimi. Dnes se snažím věci nepodělat, protože už jsem toho kdysi podělal dost. Včetně toho, že už jsem tady nemusel být...“

Proč by někdo, kdo viděl Lidskou tragikomedii tehdy, na ni měl jít zase znova?

„Třeba i proto, že tehdy dvě zásadní postavy hráli nejstarší členové souboru, Dušan Škubal a Vlád'a Georgiev, přičemž Dušan už na nás dnes kouká skutečně odjinud... A dnes Pulce a Odjinuda hrají nejmladší kolegové Šimon Krupa a Štěpán Kozub. Ale hlavně to stojí za to kvůli Klímovi, protože je to krásný text.“